

GOVERNMENT :

Member of Parliament, author, journalist and broadcaster writes about the House of Commons.

GOVERNMENT OF THE PEOPLE

by Vernon Bartlett

EVERY day, before the opening of Britain's Parliament, a crowd gathers in the central lobby outside the Chamber of the House of Commons. Policemen keep a passage clear through the crowd. The Principal police officer calls out: "Hats off, strangers," and a small procession passes by. First comes the Sergeant-at-Arms, generally a retired naval or army officer of distinction, carrying the mace. Then comes the Speaker, in white wig, black knee-breeches and long black gown. Then come the Chaplain and the Speaker's secretary. As the Speaker passes, every Member of Parliament bows.

To the visitor the procession may seem foolish or out-of-date; to every Member of Parliament it is a matter of pride. To the visitor the mace may seem a meaningless but handsome ornament, which looks as though it were made of gold but is, in fact, made of silver; to every Member of Parliament it is a symbol of the power of the House of Commons. The shaft of the present mace is said to be

The interior of the old House of Commons: it is being rebuilt after its wartime damage.

داخل مجلس دیرین عوام: بعد از خسارت وارده اوقات جنگ از نو بنا میگردد

نگارش ورنن بارتلت که مصنف مشهور، روزنامه نویس و هم خود عضو پارلمان است درباره-

حکومت مردم

روز قبل از تشکیل پارلمان انگلیس جمعیتی در سرسرای مرکزی پشت اطاق جلسه مجلس مبعوثان انگلیس جمع میشوند. پاسبانان راهی از میان جمعیت باز نگاه میدارند. افسر ارشد شهر باتنی با صدای بلند میگوید: «کلاه را بردارید» پس دسته کوچکی از میان جمعیت به ترتیب عبور میکنند اول از همه «ناظم جلسه» که معمولاً از افسران برجسته باز نشسته نیروی زمینی و با دریائی است میاید و گریزی در دست دارد. پشت سر او رئیس مجلس که کلاه گچی سفید بر سر و شلوار سواری سیاه و روپوش مشکی بلندی دربر دارد وارد میشود. سپس کشیش و دبیر مخصوص و منشی رئیس مجلس میایند در موقع عبور رئیس مجلس نمایندگان بملامت احترام تعظیم میکنند.

شاید این مراسم در نظر تماشاچی بیهوده و از مد افتاده چاره نماید ولی برای نمایندگان مایه افتخار و سر بلندی است. ممکن است تماشاچیان گرز نامبرده را يك نوع زینت و آلت بی معنائی تصور نمایند در صورتیکه نمایندگان اترار از قدرت و شعار اقتدار مجلس مبعوثان میدانند. این گرز که بظاهر زرین بنظر میرسد در واقع گرز سیمینی بیش نیست. از قرار مشهور دسته گرز فعلی بیش از سیصد سال قبل ساخته شده و قسمتی از گرز اصلی است که فرمان گرمول در موقع

The Speaker's Chair: note the excellent wood-carving

صندلی ریاست پارلمان: منبت کاری ممتازان قابل ملاحظه است

over three hundred years old, and to have been part of the original mace which Cromwell ordered his soldiers to remove when he broke into Parliament in 1653.

"What shall we do with this bauble?" he said; but nearly three hundred years later, the mace still rests on its stand on the great table in the centre of the Chamber.

In 1242 King Henry III. of England opened Parliament, and his spokesmen demanded financial aid for his war with France. The reply was unfavourable. For the first time the people were opposing the right of the King to levy taxes as he chose. A few years later, King Edward I. had to agree that money should only be raised "by common assent of the realm; and for the common profit thereof". The common people, as well as the aristocracy

AHANG

تسخیر پارلمان در ۱۶۵۳ از گرز جدا شده .
آنموقع گرمول چنین گفت : « این اسباب بازی بچه
درد ما میخورد ؟ »

ولی تقریباً سیصد سال از آن زمان گذشته
و گرز هنوز روی میز بزرگی که در وسط مجلس
مبعوثان است قرار دارد . در سال ۱۲۴۲ هجری
سوم پادشاه انگلیس پارلمان را افتتاح کرد و
نمایندگان پادشاه از مجلس برای جنگ با فرانسه
درخواست کمک مالی نمودند ولی پاسخ ناهمسعد
شدند برای اولین بار مردم در مقابل اراده پادشاه
برای مالیات گرفتن مطابق میل خودش مخالفت
کردند . چند سال بعد ادوارد اول مجبورا موافقت
کرد که مالیات فقط با رضایت مردم و برای نفع
عمومی اخذ شود . بدین ترتیب علاوه بر طبقه
اشراف و روحانیون مردم در اداره حکومت
انگلستان شریک و سهیم شدند .

تدریجاً در طی چندین قرن بر میزان قدرت
این نمایندگان انتخاب شده از طرف مردم افزوده
شد تا درجه ای که امروز فقط مجلس مبعوثان
حق تعیین مالیات و طرز خرج و مصارف آنرا
دارد . مقالات روز نامه ها در صورتیکه نسبت به
حیثیات پارلمانی حمله آور باشد نویسنده آنرا
بزدان میکشاند . از سال ۱۶۹۵ تصمیم گرفته شد
که تقدیم هر نوع رشوه به نماینده پارلمان و
همین طور قبول آن از طرف وی جرم بزرگ محسوب
گردد . همین چند هفته قبل موقع آخرین جلسه پارلمان
یکی از نمایندگان اظهار داشت که بعنوان هزینه
مصارف برای حضور در جمععی چکی بمبلغ
۵ لیره دریا فک کرده است و دهنده چک مجبور شد
که رسماً ا کمال خشوع بوزش بخواند زیرا نه تنها
به یکی از نمایندگان بلکه بهمه آنها توهین شده بود .

آهنگ

and the clergy, were thus given a share in the government of Britain.

Slowly, throughout the centuries, these elected representatives of the people have gained in power, and it is now the House of Commons that has the right of imposing taxes and deciding how the money shall be spent. Even newspaper articles which were considered attacks on the dignity of Parliament have brought their writers to prison, and as far back as 1695 it was resolved that the offer of any kind of bribe to a Member of Parliament—or his acceptance of one—was “a high crime and misdemeanour.”

Only a few weeks ago, during the last Parliamentary session, one member reported that he had received a cheque for £5 to cover his expenses to attend some meeting, and the offerer of the cheque had to make a humble apology; he was deemed to have insulted not only this one member, but the whole House.

Since the sixteenth century, members have in theory been immune from arrest, and there have been cases when City officers who refused to release a member so arrested were themselves imprisoned. This does not mean that members can contract debts or commit other crimes without punishment, but it does mean that no action may be taken against them without the consent of the President of the Chamber. At all costs, freedom of speech must be maintained.

These privileges have not been won without bitter struggles. In them, a leading part has been played by the Speaker, whose office has changed with the years from that of spokesman appointed by his fellow members to appeal on their behalf to the King, to that of defender of the rights of the House of Commons, if necessary even against the King himself. No Prime Minister may defy him. At his order, the Sergeant-at-Arms (with black knee-breeches, black silk stockings and a sword) must expel members whose behaviour has

از قرن شانزدهم بعد نمایندگان اصول
مصون از توقیف میباشند مواردی پیدا شده است
که افسران شهربانی که از استخلاص نمایندنده
پارلمان ابا کرده اند خود توقیف و زندانی
شده اند. البته مقصود این نیست که نمایندگان
مجازند که از ادای قرض خود خودداری و یا
مرتکب جرم شده و از تنبیه معاف باشند ولی هیچ
اقدامی بر ضد آنها میسر نیست مگر اینکه موافقت
رئیس مجلس قبلا جلب شده باشد. آزادی گفتار
بهر قیمتی باید نگاهداری شود. این مزایا
بدون کشمکش های زیاد حاصل نشده است و در
این کشمکشها رئیس مجلس نقش مهمی را بازی
کرده است. رئیس مجلس در بدو امر از طرف
نمایندگان انتخاب میشود تا از طرف آنها تنویات
نمایندگان را بشاه عرض کند ولی بتدریج این
وظیفه تغییر کرد و او مدافع حقوق مجلس
مبعوثان حتی در صورت لزوم در مقابل شاه
گردید. هیچ نصحت وزیر نمی تواند در مقابل
رئیس مجلس نجاسر کند. ناظم جلسه (که پیوسته
شلوار سواری مشکی و جوراب ابریشمی مشکی و
شیری دارد) هر یک از نمایندگان را که برخلاف
میل رئیس مجلس رفتار کرده است بدستور وی
از جلسه خارج میکنند. هنگامیکه یکی از
نمایندگان که صحبت میکند اگر رئیس مجلس از
جای خود برخاست ان نماینده باید فوراً بجای
خود نشسته و سکوت اختیار کند.

رئیس مجلس کیست ؟

رئیس مجلس از طرف نمایندگان و نا
حدی بدون توجه باینکه از کدام حزب و دسته
است انتخاب میشود. این انتخاب او در نتیجه
کفایت و حسن فضاوت و عدالت خواهی اوست
و از همان لحظه که این شغل خطیر را قبول

displeased him. Any member who is speaking must at once resume his seat and remain silent if the Speaker rises to his feet.

Who is this Speaker? He is chosen by his fellow members, more or less regardless of party, as a man of sound judgement, fairness and integrity. From the moment he accepts his high office he lives a remote and lonely life, since he must avoid any contacts which could possibly suggest favouritism.

He is both the ruler and the servant of the House. During the long struggle between King Charles I. and Parliament, the Speaker of the day made one memorable and dignified statement. The King had committed his crowning blunder—having promised henceforward to follow the advice of Parliament, he had marched into the House with his soldiers to arrest five Members who had offended him. These men, forewarned, had escaped, and to the angry enquiries of the King the Speaker answered:

"May it please Your Majesty, I have neither eyes to see nor tongue to speak in this place

The famous minister Gladstone addresses the House. There are many historical personages in this painting by Wyllie done in 1882

گلاستون وزیر شهیر انگلستان پارلمان را مخاطب قرار داده. شخصیت هلی تاریخی بسیاری در این تماشای کار ویلی در ۱۸۸۲ دیده میشود

AHANG

میکند تنها و از همه دسته ها جدا زندگی میکند. زیرا باید از هر گونه تماس که احتمال طرف داری از دسته بخصوص را داشته باشد دوری و اجتناب نماید او در عین حال که فرمانروای مجلس مبعوثان است خدمتگذار آنان نیز میباشد.

رئیس مجلس وقت در انتهای کشمکش طولانی بین شارل اول و پارلمان يك بیان فراهوش نشدنی و بسیار متینی اداء نمود که انموقع پادشاه بزرگترین خطاها را مرتکب گشته و پس از آنکه قول داده بود بدستور و نصایح پارلمان رفتار کند با سپاهیان خود وارد مجلس شد تا پنج تن از نمایندگان را که با او توهین کرده بودند توقیف نمایند. نمایندگان مزبور که قبلا از تصمیم شاه اطلاع داشتند فرار کرده بودند اتوقت بود که رئیس مجلس در پاسخ سؤالات خشنناک پادشاه گفت. اعلیحضرتا من در این مکان نه چشم دیدن دارم و نه زبان گفتن مگر آنچه مجلس که من خدمت گذار آن هستم بمن امر کند.

شارل اول مدعی شده بود که سلطنت از طرف خداوند با و عطا شده است و نه از طرف مردم و پارلمان و در نتیجه این ادعا بدار اویخته شد. از آن زمان تا کنون هیچ پادشاهی بمجلس مبعوثان داخل نشده است و وقتی نماینده پادشاه بیگامی بمجلس میاورد در مجلس بروی او بسته میشود و فقط وقتی باو اجازه ورود داده میشود که سه بار در بزند و از طرف رئیس مجلس باو اجازه داده شود که از راهرو گذشته بطرف میز بزرگ رو آورد.

در داخل مجلس نزدیک مدخل سرتاسر قطعه قالی باریکی دوخته شده است و بنام حریم موسوم است (بعلاوه يك میله برنجی در آنجا آهنگ

but as the House is pleased to direct me, whose servant I am here."

King Charles ended on the scaffold, the result of his claim that he ruled by divine right and not by consent of the people and their Parliament. No king since has ever entered the House of Commons, and the King's Messenger, when he comes to bring some Royal message, has the door slammed in his face and is only admitted to the Chamber after he has knocked three times and has received the Speaker's permission to advance up the aisle to the great table.

Inside the House, near the entrance, there is a strip sewn across the carpet. This is known as the "bar" (there is also a long brass rod which can be pulled out when it is required). It marks an important boundary. Above the bar the Chamber is in session; below it members can walk about and talk, and are technically outside the House. It is at this bar that men must appear when they are charged with a violation of the privileges of Parliament, and in the past the Speaker has sentenced many men to imprisonment. For the authority of the House of Commons extends even to the passing of legal sentences, when some affront to the dignity of Parliament has been committed. This authority is, of course, seldom enforced.

Members of Parliament, you might conclude from all this, have a high opinion of themselves and of their duties. Of themselves, no; of their duties, yes. We represent such a diversity of views that much of the procedure has been devised to lessen the hot anger that friction between these views might generate. We must always address the Speaker, for example, and never another member of the House. The aisle between the Government and the Opposition benches is supposed to be wide enough to prevent a member from lunging at another with a sword.

وجود دارد که هر وقت بخواهند و لازم باشد انرا بر میدارند) با این دستگاه تعیین حدود میشود چه که در بالای آن جلسه تشکیل می یابد و در طرف دیگر آن نمایندگان ازادانه راه رفته و صحبت میدارند و در حقیقت خارج از جلسه هستند. کسانیکه بجرم نقض امتیازات پارلمان بمحاکمه خوانده میشوند در مقابل میاه برنجی میایستند و در زهان گذشته رئیس مجلس عده ای را در اینجا بحبس محکوم نموده است.

اختیارات مجلس مبعوثان بعدی است که اگر کسی به حیثیات مجلس اهانت کرده باشد مجلس او را محاکمه کرده کیفر قانونی در باره او مجری میدارد ولی از این اختیار بشدت استفاده میشود.

از مطالعه مراتب بالا شاید تصور کنید که نمایندگان پارلمان خود و وظائف خود را مهم نمی دانند ولی بوظائف خود اهمیت بسیار میدهند. چون ما نماینده عقاید مختلف و متباين هستیم و بسیاری از مراسم و تشریفات کنونی از آن جهت برقرار شده که از خشم نمایندگان و اصطکاک که این عقاید مختلف ممکن است بوجود آورد بکاهد مثلا نمایندگان باید همیشه رئیس مجلس را طرف گفتگو قرار دهند و نمایندگان دیگر را مخاطب سازند با اینکه راهرو و فاصله میان نمایندگان موافق و مخالف انقدر است که مانع از حمله و در شدن آنان با یکدیگر میشود.

در باره يك موضوع تمام نمایندگان موافقت دارند و این است که مجلس مبعوثان دشوار ترین و مخوفترین محل سخنرانی میباشد.

But on one subject all members of all parties are in agreement—that the House of Commons is the most difficult and terrifying place in which they have ever made a speech. It is terrifying because its traditions make you humble. Exaggerated respect for tradition is often—particularly in Britain—a brake on progress. But the traditions of the House of Commons, its archaic rules and procedure, are almost all based on events in the struggle of the common people against privilege, selfishness and injustice. And when you stand to your feet and the Speaker calls your name you see not merely your few colleagues, but also the ghosts of hundreds of early Members of Parliament who have helped by their words to establish good and honest government in the place of the tyranny that must always accompany government based upon force.

خوف است زیرا سنن و رسوم دیرین آن شخص را کوچک و حقیر جلوه میدهد و افراط در احترام بسنن و عادات دیرین بطور کلی (بخصوص بریتانیا) مانع پیشرفت و ترقی است. ولی آداب و رسوم مجلس مبعوثان و قواعد تشریفات دیرین آن نشانه و یادگار کشمکشها و مبارزههایی است که توده برای پایمال ساختن زور کوئی و خود پرستی و امتیازات طبقاتی بکار بردهاند.

وقتی رئیس مجلس کسی را صدا میکند و عری بر میخیزد نه تنها خود را در مقابل عده ای از همکاران مشاهده میکنند بلکه شبح و روح سدها نمایندگان مجلس را با گفتارهای شجاعانه خود که حکومت های عادل درستکار بجای دولت های مستکار و بیدادگر برپا نموده اند می بینند.

ARTIFICIAL RAIN—(Contd. from page 10)

constantly renewed, winter and summer, he believes it would give Capetown a year-round water supply.

South Africans are taking this rain-making scheme seriously and the authorities concerned are considering the allotment of three million rupees for the rain-making apparatus.

باران مصنوعی (بقیه از صفحه ۱۰) ماه علوم انسان و مطالعات فرسنگ زمستان و تابستان موجود لذا ممکن است منبعی که در تمام فصول سال به شهر کاپ آف جدهد برقرار ساخت آفریقای جنوبی این طرح ساختن باران مصنوعی را جدی نقلی نموده و اولیای امور بودجه ای به مبلغ سه میلیون روپیه برای ساختن دستگاهی باران سازی آن در نظر گرفته اند.

ترجمه و تلخیص از مجله امریکائی موسوم به تایم